

- розробляти інжинірингові технологічні проекти;
- проводити аналізування технічного рівня і давати прогнози розвитку технології.

Таким чином, проведені дослідження перспектив розвитку автомобілебудівної промисловості України свідчать про те, що вирішенням стратегічних завдань реконструкції технологічного і виробничого потенціалу автомобілебудівної промисловості Україна зможе реалізовувати конкурентоспроможну продукцію, як на національному, так і на світовому ринку, це дасть змогу значно підвищити рівень економіки власними силами, а також дасть змогу нашому народу пишатися своїми досягненнями в розвитку автомобілебудування, і кожного дня, він матиме змогу їздити в комфортабельному автомобілі, який зійшов з конвеєра в Україні.

Література:

1. Філіппова С.В. Потенціал машинобудування України: тенденції розвитку [Електронний ресурс] / С.В. Філіппова, Г.В. Таран // Економіка: реалії часу Науковий журнал. – 2016. – № 4 (26). – С. 50–59. – Режим доступу до журн.: <http://economics.opu.ua/files/archive/2016/No4/50.pdf>
2. Бондаренко І.В. Екологія автомобілебудування: інноваційна система ФГР [Електронний ресурс] / І.В. Бондаренко // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2013. – № 3. – С. 49–54. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecee_2013_3_9
3. Перетятко А.В. Аспекти розвитку вітчизняного легкового автомобілебудування [Електронний ресурс] / А.В. Перетятко // Економіка: реалії часу. – 2013. – № 5. – С. 31–37. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/econrch_2013_5_6
4. Савич О.П. Світовий ринок легкових автомобілів та глобальна економіка [Електронний ресурс] / О.П. Савич // Економіка: реалії часу. Науковий журнал. – 2016. – № 3 (25). – С. 144–149. – Режим доступу до журн.: <http://economics.opu.ua/files/archive/2016/No3/144.pdf>

УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ПРОДУКЦІЇ НА ПІДПРИЄМСТВІ В УМОВАХ ВХОДЖЕННЯ КРАЇНИ В ЄС

*к.е.н., доцент О.І.Продіус
О.І. Глінчук*

Одеський національний політехнічний університет

На сьогоднішній день основним завданням всіх підприємств є підвищення конкурентоспроможності на ринку. З кожним днем кількість компаній зростає, малий і середній бізнес розвивається, і для того, щоб вижити в таких умовах, необхідно впроваджувати новітні системи управління, організації. Практика фінансово-господарської діяльності підприємств показує, що, нерідко, компанії, що спеціалізуються в одній сфері і мають в своєму розпорядженні при цьому приблизно рівними фінансовими і матеріальними ресурсами, отримують різну прибуток. Як правило, фінансове благополуччя виробників може бути досягнуто тільки з якісної і конкурентоспроможної продукцією або послугою.

В Україні розвиток сфери управління якістю можна визначити як незадовільний, продукція багатьох українських підприємств не є конкурентоспроможною на світовому ринку саме через невідповідну якість [1].

Слід зазначити, що час для оцінки ефективності систем управління якістю існує велика кількість різних методів і підходів. Основні положення оцінки ефективності системи менеджменту якості описані в стандартах ІСО версії 9000. У першу чергу це стосується до діяльності керівництва з аналізу та подальшого поліпшення діяльності системи якості підприємств. Для українських підприємств, орієнтованих на міжнародні ринки та прагнучих на рівних конкурувати із західними компаніями, важливого значення набуває сертифікація на відповідність міжнародним стандартам. Інтегрована система управління якістю продукції (ІСУЯП), що відповідають вимогам відразу кількох міжнародних стандартів, слід розглядати як передумову для сталого розвитку будь-якої організації.

В кінці 70-х років, тобто задовго до появи стандартів ISO серії 9000, у нас в країні був розроблений Державний стандарт на систему управління якістю. Міжнародні стандарти ISO серії 9000 акумулювали і сконцентрували більшу частину передового досвіду менеджменту щодо підвищення і забезпечення.

Позитивний досвід функціонування систем якості відповідно до вимог МС ISO серії 9000 накопичено в даний час за кордоном. Відповідність діючих на підприємствах систем якості вимогам МС ISO серії 9000 визнається споживачами всього світу гарантією того, що виробник може виробляти і постачати продукцію стабільної якості і виконувати контрактні умови і зобов'язання. Сьогодні МС ISO серії 9000 на системи управління якістю прийняті в якості національних стандартів без істотних змін більш ніж в 80 країнах світу (Німеччини, Франції, Англії, Австрії та ін.). Такі рішення приймалися з метою випуску продукції більш високої і стабільної якості, що сприяло збільшенню обсягів продажів підприємств, впровадили зазначені системи управління якістю на внутрішньому і зовнішньому ринках. Стандарти ISO серії 9000 фактично стали нормативною базою для сертифікації продукції та систем якості підприємств [2].

Слід зауважити, що активні спроби виходу на європейський рівень вимагає зміни систем управління якістю, які існують на вітчизняних підприємствах. Одним з прогресивних напрямів таких змін є впровадження ІСУЯП, які відповідають вимогам декількох міжнародних стандартів на системи якості. Хоча останнім часом в Україні на державному рівні почалися процеси усвідомленого практичного впровадження сучасних підходів для вдосконалення власної діяльності в місцевих і районних адміністраціях. В Україні вже впроваджені міжнародні стандарти серії ISO 9000 як національні (ДСТУ ISO 9000–2001). Але на жаль, лише на провідних підприємствах розроблені, сертифіковані і функціонують інтегровані системи управління якістю продукції, хоча переваги їх впровадження очевидні. Серед цілей створення інтегрованих систем управління якістю продукції є: забезпечення стійкого розвитку підприємства і розширення експортного потенціалу; покращення екологічних і техніко-економічних показників виробництва, його безпеки; забезпечення взаємозв'язків усіх підрозділів підприємства. [3] Впровадження інтегрованих систем управління якістю продукції є стратегічним рішенням щодо розвитку підприємства і має відбуватися із врахуванням його економічних, екологічних, технологічних, соціальних та інших показників та характеристик.

Основними перешкодами на шляху впровадження інтегрованих систем управління якістю продукції є те, що більшість промислових об'єктів України не володіють сертифікованими відповідно до вимог міжнародних стандартів системами якості, а їх впровадження вимагає додаткових виробничих витрат. Ускладнюється ситуація негативним впливом економічної кризи, яка не дозволяє вітчизняним підприємствам приділяти належну увагу питанням удосконалення якості праці і продукції, використання нових підходів до технології управління якістю, методам її оцінки тощо [3, 4]. Тому вважаємо доцільним обирати поетапну стратегію управлінської перебудови підприємства, за якої поступово впроваджуються різні міжнародні стандарти на системи якості.

Для забезпечення випуску конкурентоспроможної якісної продукції (послуги), перш за все, необхідно визначити ключові види діяльності і процеси, систему їх взаємодії на підприємстві, функції відповідних органів управління.

Розглядаючи життєвий цикл виробу, можна виділити наступні основні процеси: процес проектування і розробки продукції; процес підготовки виробництва; процес закупівлі матеріалів і компонентів; процес виробництва; процес контролю якості готової продукції; процес збуту.

До кожного процесу встановлюються певні вимоги відповідними правовими, нормативними та технічними документами. Управління процесами здійснюється з допомогою обов'язкових документованих процедур. Будь-який процес на розсуд його власника може стати документованою процедурою, якщо встановлений раціональний і ефективний спосіб його виконання. Організація і управління кожним процесом здійснюється певним структурним елементом (бюро, відділом, департаментом, цехом тощо), а їх взаємодія – через посадових осіб (начальників відділів, департаментів, цехів) і структурні підрозділи вищого рівня [4].

Основною відмінною рисою процесного підходу є орієнтація на вимоги внутрішнього споживача і оптимізація діяльності. Він дозволяє: встановлювати чітку, однозначну відповідальність в звітності для керівництва по ключовим видам діяльності; розуміти і вимірювати можливості ключових видів діяльності; виявляти внутрішні і зовнішні взаємозв'язки між функціями організації; оцінити ризики, наслідки та вплив для споживачів, постачальників та інших зацікавлених сторін; зосередити керівництво на таких факторах, як ресурси, методи та матеріали, які покращують ключові види діяльності організації.

Процесний підхід є найбільш поширеним підходом до управління якістю. Він передбачає, перш за все, те, що управління процесом і кожної з вхідних в нього робіт (підпроцесів або функцій)

відбувається із застосуванням особливих методичних прийомів, досить добре розроблених і дозволяють виключити багато помилок.

Управління організаційними процесами в системі менеджменту якості, в першу чергу, зводиться до постійного підтримання організованості і впорядкованості всіх видів робіт. Однак управління процесами неправильно було б зводити лише до підтримання їх заданої організованості. Дуже важливий один з основоположних принципів менеджменту – принцип постійного поліпшення. Тільки постійне вдосконалення кожного процесу системи менеджменту якості принесе успіх організації.

Управління якістю продукції являє собою процес, що включає виявлення характеру і обсягу потреб в продукції, оцінку фактичного рівня її якості, розробку, вибір і реалізацію заходів щодо забезпечення запланованого рівня якості продукції.

Побудована таким чином інтегрована система управління якістю продукції стане інструментом безперервного вдосконалення діяльності підприємства і джерелом економічних вигод. За рахунок документованості, контролю, аналізу та періодичного перегляду ключових виробничих і управлінських процесів відповідно до вимог міжнародного стандарту забезпечують прозорість, кращу керованість і безперервне вдосконалення діяльності підприємств. Неформальний підхід до впровадження систем менеджменту якості, лідерство вищого керівництва, залучення персоналу і залучення кваліфікованих фахівців в області якості допоможуть російським підприємствам максимально повно використовувати можливості, які закладені у вимогах міжнародного стандарту ISO 9000.

Слід зазначити, що впровадження систем управління якістю позитивно впливає на внутрішні чинники діяльності підприємств та надає переваги, що стосуються, в першу чергу поліпшення прийняття управлінських і виробничих рішень і посилення рівня контролю діяльності в сфері використання системи управління та безумовно позитивно впливає на зовнішні фактори діяльності підприємства, такі, як: підвищення конкурентоспроможної якості продукції або збільшення рівня задоволеності споживачів.

Література:

1. Мизюк Б.М. Стратегическое управление: учебник – 2-е изд. / Б.М. Мизюк.– Львов: Магнолия плюс. –2006. – С 392.
2. Костюк О. Д. Концепції сучасних систем управління якістю продукції та послуг [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua>.
3. Орлов П. А. Впровадження систем управління якістю: стан, проблеми, перспективи / П. А. Орлов //Стандартизація, сертифікація, якість. – 2013. – № 6. – С. 59–63.
4. Момот О. І. Можливості використання міжнародних стандартів для побудови інтегрованих систем менеджменту // Вісник Київського національного університету технологій та дизайну: зб. наук. праць / О. І. Момот. – К., 2014. – № 5 (37). – С. 133–138.

ГРОШОВИЙ РИНОК ЯК ІНСТРУМЕНТ ФІНАНСОВОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

к.е.н., доцент Ю.І. Продіус

Н.А. Маринич

Одеський національний політехнічний університет

Грошовий ринок – ключовий сектор ринкової економіки, що являє собою сукупність відносин, які складаються міжбанківською системою на основі створення грошей економічними суб'єктами, висуваючи попит на них [1].

З точки зору інституційного підходу грошовий ринок – це сукупність банків, небанківських фінансових установ, фізичних та юридичних осіб, у т. ч. і держави, які надають ресурси здійснюють запозичення на ринку грошей і ринку капіталів. В структурі грошового ринку виділяють два сектори з різним характером руху грошей – сектор прямого фінансування, де відбуваються прямі відносини між продавцями (кредиторами) і покупцями (позичальниками), і сектор опосередкованого фінансування, де участь у взаємовідносинах між кредиторами та позичальниками здійснюється за